

Thánh Kinh Thần Học

(www.thanhkinhthanhoc.net)

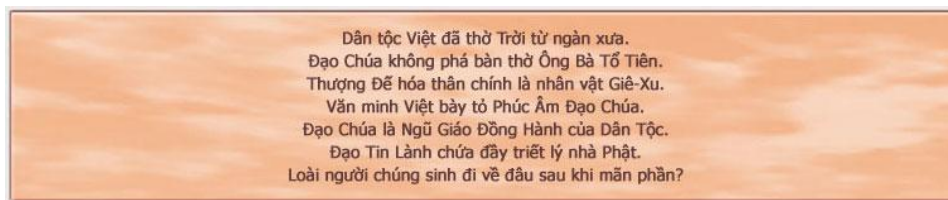
"Tin Lành Việt Đạo" - Bài một: Luân hồi trong đạo Chúa?

Lê Anh Huy và Huỳnh Christian Timothy

Bối cảnh:

Vừa qua, sau khi đăng tải bài "Tinh Thần Bài Do Thái", tkthnet đã nhận được lời góp ý của một độc giả ký tên là: MS Nguyen Quang Minh, MBA, Ph.D. Trong lời góp ý, ông cho rằng, vì trong vườn Ê-đen chưa có 10 Điều Răn, cho nên không thể có sự phạm tội. Ông cũng cho rằng [trích nguyên văn từ email] "*Người Tin-Lành và Công-Giao chung ta bi lam lan la "tin Chua" de duoc huong su song doi-doi, hay len thien-dang de an-doi o-kiep la mot quan-niem SAI-LAM (tham-lam) tu hang ngan nam nay ! Dung de người Phat-tu che-trach chung ta la "ham-sanh uy-tu."* Trong email, ông "kính mời nghe Phúc Âm cho người ngoại" tại: duongvequetroi.com. Chúng tôi đã vào "nghe" các bài giảng của ông và nhận thấy cần phải giống lên một tiếng chuông cảnh báo những gì ông đang rao giảng về đạo Chúa trong sự liên hệ với các đạo khác. Mục sư Minh đang rao giảng về một "Tin Lành" mà ông gọi là "Tin Lành Việt Đạo" như sau:

"Đạo Luật" của "Tin Lành Việt Đạo"



Vì trang nhà này được phổ biến trên mạng toàn cầu để cho công chúng (trong đó có chúng tôi) đọc nên chúng tôi có thẩm quyền để đóng góp ý kiến. Tuy nhiên vì Mục sư Minh tự nhận là mục sư rao giảng đạo Chúa cho người Việt, nên chúng tôi trước hết phải nói lên giới hạn và quyền hạn của mình trong tinh thần của Thánh Kinh, trước khi nêu lên ý kiến về trang nhà này.

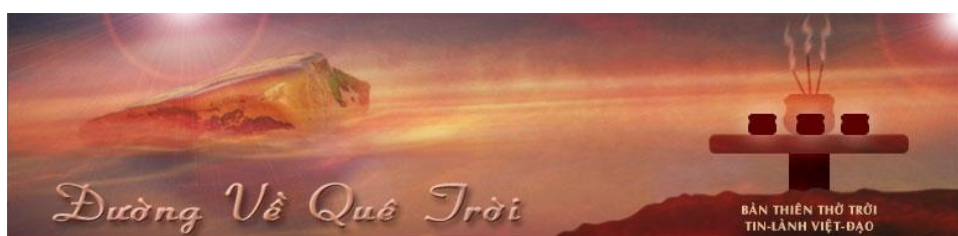
I- Quyền hạn và giới hạn của Cơ-đốc nhân:

Chúng tôi là những học trò của Thánh Kinh. Chúng tôi học Thánh Kinh không ngoài một mục đích duy nhất là được sâu nhiệm trong Lời Hằng Sống của Đức Chúa Trời. Chúng tôi không muốn tìm kiếm chức vụ trong giáo hội, bằng cấp từ trường thần học, danh hiệu loài người xưng gọi, hoặc tiếng tăm trong thế gian mà là tìm kiếm sự lớn lên và mạnh khỏe trong lời Chúa.

Một mặt, chúng tôi biết và hiểu câu vua Đa-vít nói: "*Không đụng tới người Chúa xúc dầu*" (I Sa-mu-ên 26:11, 23); do đó chúng tôi không chủ trương hạ bệ thiên chức chăn bầy Chúa giao cho một người chăn chân thật nào. Chúng tôi cũng hiểu, Hội Thánh là thân thể của Đấng Christ, nên chúng tôi không hề chủ trương gây chia rẽ trong Hội Thánh, vì thân thể này phải là MỘT. Chúng tôi hiểu rằng Cơ-đốc nhân phải tuân phục các bậc cầm quyền trên mình, đặc biệt là các nhà lãnh đạo trong Hội Thánh (Rô-ma 13:1), vì vậy chúng tôi không chủ trương tạo phản.

Mặc khác, chúng tôi hiểu rằng loài người là loài xác thịt, dễ bị ô nhiễm bởi tội lỗi. Vì vậy, mỗi khi lãnh đạo của chúng tôi bị hủ hoá vì thế gian, chúng tôi phải "*vâng lời Đức Chúa Trời hơn là vâng lời người ta*" (Công Vụ 5:29). Chúng tôi cũng hiểu rằng Cơ-đốc nhân phải như tín đồ thành Bê-rê (Công vụ 17:10-11), tra cứu Thánh Kinh để xem sứ đồ của Chúa rao giảng có đúng với Thánh Kinh không. Chúng tôi cũng biết rằng tinh thần chống trả tà giáo/sứ đồ giả được Đức Chúa Jesus khen ngợi (Khải Huyền 2:2, 6, 15). Lòng chúng tôi ao ước được thấy rõ trắng đen, nghĩa là, ai là đầy tớ thật của Chúa, ai là đầy tớ giả, ai là giáo sư thật đến từ Chúa, ai là giáo sư giả, ai là Đấng Christ, ai là Christ giả (AntiChrist), món ăn nào là bánh ma-na, món ăn nào là "hành và tỏi của Ai-cập" được đưa vào Hội Thánh của Chúa (Dân Số 11:5). Chúng tôi tin rằng đây là quyền hạn của Cơ-đốc nhân, là những người được Chúa mua chuộc bằng chính huyết báu của Ngài, được Đức Thánh Linh dạy dỗ trong lễ thật để có thể nhận biết được đâu là con đường sống, và đâu là con đường chết (Châm Ngôn 14:12).

Banner của website: duongvequetroi.com



Với quyền hạn của mình, chúng tôi muốn bàn tới hệ thống tư tưởng và giảng dạy của Mục sư Nguyễn Quang Minh, MBA, Ph.D. Ông được Vietnamese World Christian Fellowship (Liên Hữu) ghi danh trong Niên Giám Mục Sư Quản Nhiệm Các Hội Thánh Việt Nam Trên Thế Giới là Mục Sư Quản Nhiệm (Church of Gospel Ministry, Orange, CA) [1]. Ông là người chủ xưởng ra trang nhà duongvequetroi.com, có chủ trương cho người "lương" biết là đạo Chúa và đạo ngoại (pagan) có nhiều điểm tương đồng. Chúng tôi không biết Liên Hữu dựa vào tiêu chuẩn nào để đăng tên một người vào cuốn danh bạ này. Do đó chúng tôi xin xem danh xưng "mục sư" của ông như là một danh hiệu xã hội cho an toàn. Nếu sau khi quý vị đọc xong loạt bài này, bắt đầu từ "Tin Lành Việt Đạo" - Bài Một: Luân Hồi trong Đạo Chúa? cho đến "Tin Lành Việt Đạo" - Bài chót: Babylon Đại Thành: Mẹ Gái Điếm mà được thuyết phục rằng danh hiệu "mục sư" của ông thật sự chỉ có tính xã hội, thì Liên Hữu nên có một ghi chú trong danh bạ nói rõ như vậy để con dân Chúa khỏi phải lầm lộn mà đồng nhất "mục sư" với "đầy tớ chân thật của Đức Chúa Trời." Người đầy tớ thật của Đức Chúa Trời cho chiên Chúa ăn cỏ tốt tươi tức là chính lời của Đức Chúa Trời. Ông cũng chỉ cho chiên Chúa biết đường nào là sống, đường nào là chết, đường nào là phúc, đường nào là họa như Môi-se đã làm cho dân Do Thái khi họ chuẩn bị chinh phục đất Ca-na-an (Phục Truyền 30:15,19). Do vậy, chúng tôi thấy cần phải phân tích hệ thống giảng dạy của Mục sư Nguyễn Quang Minh để xem thực phẩm của ông cho chiên Chúa ăn có phải là bánh từ trời hay không.

II- Hệ thống tư tưởng của tổ chức Đường Về Quê Trời:

Chúng tôi đã chọn ra một số bài giảng tiêu biểu của ông để phân tích như sau:

1- "Đạo Chúa Có Tin Luân Hồi Không?" Trước khi vào bài giảng này, Mục sư Nguyễn Quang Minh có nói rõ là ý của ông muốn cho đồng bào "lương" thấy được nhiều điểm giống nhau giữa đạo Chúa và đạo "lương." Trong bài giảng này, ông trả lời một câu hỏi của thính giả nghe đài, đó là đạo Chúa có giảng về luân hồi hay không. Mục sư Minh trả lời rằng đạo Chúa không giảng về luân hồi hiểu theo nghĩa thường của đạo "lương" nhưng có giảng về "luân hồi ngắn hạn." Ông trích Đa-ni-ên 4:33, theo đó, Đức Chúa Trời phạt vua Nebuchadnezzar của Babylon về tội kiêu ngạo, biến ông ấy thành thú vật, cho tới khi ông ăn năn. Đa-ni-ên 4:33 chép như sau:

"Trong chính giờ đó, lời nói ấy đã ứng nghiệm cho vua Nê-bu-cát-nết-sa, vua bị đuổi khỏi giữa loài người; ăn cỏ như bò; thân thể vua phải thấm nhuần sương móc trên trời, cho đến tóc vua cũng mọc như lông chim ưng, móng vua thì giống như móng loài chim chóc."

Thật sự thì vua Babylon không luân hồi "ngắn hạn" thành thú vật mà ông bị cuồng. Vua tự nói trong câu 34 như sau: "Đến cuối cùng những ngày đó, ta đây, Nê-bu-cát-nết-sa, ngược mắt lên trời, trí khôn đã phục lại cho ta, và ta xưng tạ Đấng Rất Cao."

Trong thời gian bị cuồng, vua Nebuchadnezzar ăn cỏ NHƯ bò, chứ ông ấy không phải là bò, mọc lông NHƯ chim ưng, chứ không phải là chim ưng, và móng tay chân mọc dài NHƯ móng loài chim chóc, chứ ông không phải là loài chim. Nếu thuyết luân hồi ứng dụng trên con người của vua Babylon, thì hậu kiếp của ông sẽ phải là hoặc là bò, hoặc là chim, chứ không thể vừa là bò, vừa là chim được.

Dường như để an ủi Phật tử rằng mặc dù Thánh Kinh không nói về luân hồi nhưng thuyết này vẫn có lý, mục sư Minh đã đi quá xa, dùng khoa học di truyền để biện minh cho thuyết luân hồi trong Phật giáo. Mục sư Minh dạy rằng, một người, gọi là ông XYZ mang cả đặc tính của cả cha lẫn mẹ qua sự phối hợp của DNA trong lúc thụ thai. Cha mẹ của ông XYZ lại mang đặc tính di truyền của cha mẹ của họ, v.v. Điều này hoàn toàn đúng với khoa học di truyền. Nhưng điều lầm lộn của mục sư Minh là ông đồng hoá di truyền học với luân hồi. Ông cho rằng vì ông XYZ mang DNA của cả một gia phả họ hàng, nên kiếp này của ông là hiện thân tổng hợp của vô số "kiếp" trước. Nghĩa là, vô số tổ tiên nội ngoại của ông XYZ đã "đầu thai" thành ông XYZ trong hiện tại. Nghĩa là, trong kiếp hiện tại, nếu ông XYZ sinh ra một người con, thì người con đó là tổng hợp "luân hồi" của ông và vợ của ông!

Theo Phật giáo, chúng sinh (quỉ, thú vật, người, tiên thánh) còn luân hồi (do đó có kiếp) là do bởi nghiệp của kiếp trước. Nếu ông XYZ kiếp sau đầu thai làm thú vật, là vì kiếp này ông ấy làm nhiều chuyện không hay. Không những nghiệp trong kiếp hiện tại của ông XYZ quyết định kiếp sau của ông mà thôi mà còn nghiệp từ vô số kiếp trước kia chưa được báo trả hết của ông XYZ cũng có ảnh hưởng lên kiếp sau của ông ấy nữa. Đó là giáo lý "cộng nghiệp" trong Phật giáo.

Cũng theo Phật Giáo, trong một kiếp (quỉ, thú vật, người, tiên thánh), mỗi chúng sinh là một ngũ uẩn, ngũ uẩn đó tạo nghiệp, nghiệp tạo ra kiếp sau. Kiếp sau sẽ là một ngũ uẩn khác, chỉ liên đới với ngũ uẩn trước (hay kiếp trước) qua nghiệp mà thôi. Vòng luân hồi cứ thế mà quay liên tiếp. Trái với Ấn Giáo, cho rằng linh hồn đi đầu thai vào kiếp sau vì nghiệp kiếp trước của mình, Phật giáo dạy rằng chẳng có linh hồn (atta) nào đi đầu thai hết [2]; chỉ có nghiệp tạo ra kiếp mà thôi; khi nghiệp lực dứt, chúng sinh ngộ Niết bàn, tức là cõi KHÔNG [3]. Cơ sở di truyền học DNA vì thế chẳng liên quan gì đến niềm tin vào luân hồi của Phật giáo cả.

Trái với lời dạy của mục sư Minh là Thánh Kinh im lặng trước vấn đề luân hồi, Thánh Kinh dạy rằng KHÔNG có luân hồi. Chúng tôi thấy có ít nhất là ba nơi dạy dỗ về điều này:

- "*và bụi tro trở vào đất y như nguyên cũ, và thần linh trở về nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban nó*" (Truyện Đạo 12:7). Thánh Kinh dạy rằng Đức Chúa Trời lấy đất sét để làm nên thể chất của người (Sáng 2:7). Sau đó Ngài hà sinh khí vào lỗ mũi thì người trở thành một sanh linh. Khi người chết đi, thể xác trở về cát bụi, nhưng thần linh trở về với Đức Chúa Trời. Thần linh là một cái gì không hiện hữu trong giáo lý Phật giáo. Vì không tin vào linh hồn, nên Phật giáo phủ nhận Đức Chúa Trời tức là Chân Thần, là tác giả và nguồn sự sống của nhân loại. Do vậy, về cơ bản, đạo Chúa không có cái gì chung với Phật giáo cả. Còn Ấn giáo [4], mặc dù cũng tin vào linh hồn, nhưng cho rằng linh hồn của mỗi người (tiểu ngã) là một phần của linh hồn vũ trụ (đại ngã). Các tiểu ngã luân hồi từ kiếp này qua kiếp khác cho đến khi trở về hội nhập vào đại ngã. Đại ngã của Ấn Giáo không phải là Đức Chúa Trời của Thánh Kinh.

- "Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán xét," (Hê-bơ-rơ 9:27). Như vậy, theo Thánh Kinh, con người không chết nhiều lần để đầu thai nhiều lần trong các kiếp khác, mà chỉ chết một lần để chịu phán xét trước mặt Đức Chúa Trời. Những người đã tái sinh qua sự tiếp nhận Đức Chúa Jesus Christ (Giăng 1:12), mà chết trước khi Chúa tái lâm sẽ được phục sinh và được Chúa cất lên (rapture) trước khi Ngài tái lâm (I Tê-sa-lô-ni-ca 4:16), chứ chẳng có luân hồi đi đâu cả. Sau khi Đức Chúa Jesus tái lâm và hủy diệt thế gian tội lỗi, những người không tin nhận sự cứu rỗi của Chúa sẽ được gọi sống lại và chịu sự phán xét của Ngài về mọi việc làm tội lỗi của họ (Khải Huyền 20:11-15). Như vậy, theo Thánh Kinh, những ai khước từ ơn khoan hồng cứu rỗi của Đức Chúa Trời qua sự chết chuộc tội cho nhân loại của Đức Chúa Jesus Christ là sẽ vào ở đời đời trong hỏa ngục chứ cũng chẳng luân hồi đi đâu cả.
- "Đức Chúa Jêsus vừa đi qua, thấy một người mù từ thuở sanh ra. Môn đồ hỏi Ngài rằng: Thưa thầy ai đã phạm tội, người hay là cha mẹ người, mà người sanh ra thì mù như vậy? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đó chẳng phải tại người hay tại cha mẹ đã phạm tội; nhưng ấy để cho những việc Đức Chúa Trời được tỏ ra trong người." (Giăng 9:1-3) Nếu có luân hồi, thì người mù đau khổ này phải có một nghiệp thật ác (như móc mắt người ta), hoặc là cha mẹ ông bà người này, hoặc là cả hai. Nhưng Chúa Jesus dạy rằng "chẳng phải tại người hay tại cha mẹ đã phạm tội." Khi dạy điều này Chúa Jesus khẳng định KHÔNG có luân hồi gì cả. Thế gian phải chịu đau khổ là vì tổ tiên loài người bất tuân Đức Chúa Trời; bất tuân là nguồn gốc của tội lỗi; tội lỗi là nguồn của sự chết (Rô-ma 5:12, 6:23). Tuy vậy, giữa khổ đau do tội lỗi đem lại chúng ta thấy được ân điển dư dật của Đức Chúa Trời (Rô-ma 5:21). Vì vậy, Chúa mới phán rằng: "nhưng ấy để cho những việc Đức Chúa Trời được tỏ ra trong người." Tuy nhiên, con cái Chúa không vì ân điển Chúa ban dư dật mà giày xéo lên nó (Rô-ma 6:1-2, Hê-bơ-rơ 10:26).

Căn cứ trên chân lý từ Thánh Kinh, chúng tôi khẳng định rằng lời dạy của mục sư Minh về luân hồi là hoàn toàn ngược lại với Thánh Kinh.

Lê Anh Huy và Huỳnh Christian Timothy

Ngày 11, tháng 01, năm 2006

- Mời xem: "Tin Lành Việt Đạo": Bài Hai - Ngũ Giáo Đồng Hành?

Tài liệu tham khảo:

- 1- Vietnamese World Christian Fellowship, Niên Giám Mục Sư Quản Nhiệm Các Hội Thánh Việt Nam Trên Thế Giới, trang 34 (2005).
- 2- Hoà thượng Narada, Phạm Kim Khánh dịch, "Đức Phật và vấn đề thần linh tạo hoá," trong Đức Phật và Phật Pháp, <http://www.saigon.com/~anson/uni/u-dp&pp/dp&pp23.htm>
- 3- Lê Anh Huy và Huỳnh Christian Timothy, "Vô Ngã," <http://hoptinhhoply.net/?q=node/121>
- 4- Huỳnh Thiên Hồng, "Thuyết Vô Ngã Trong Triết Phật," <http://thanhkinhthanhoc.net/content/thuyet-vo-nga-trong-triet-phet>